

PERIÒDIC POLÍTIIC VERMELL

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRES ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 8, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 pesseta; Un número, 1 quartón. — Surte á llum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 6 reis trimestre; Extranger, 16. —

ESCÀNDOL CLERICAL

En un convent de Trujillo, provincia de Cáceres, ha passat fa pochos dias un fet mitj bufó y mitj dramàtic, digne del Odeon.

Es lo cas que una seràfica esposa del Senyor va cansarse de son espiritual matrimoni á conseqüència de que no li feyan prou bons tractes, y va pensar en divorciarse, igual que 's fa als paisos civilisats quan s' ha esguerrat un aparellament.

Fa fer arribar son desitj á noticia dels seus pares, y aquestos de pet la anaren á buscar. «A buscar m' has dit? Donchs no t' arrossis!»

L' abadesa y 'l rector, es á dir, l' amo y la mestresa del establiment, no estigueren per brochs, y contestaren que tan si volia la monja com si no volia, no li quedaba més remey que estar tota sa vida al servey de Deu, sino de grat, per forsa.

«Aixó sí que es manera persuasiva de guanyar-se las voluntats!»

Los pares no renunciaren á sa intenció de salvar sa filla, y acudiren al governador de la provincia.

Lo rector y la rectora [dich] la abadesa y l' abadesa ¡ay! vamos, los amos del niu catòlich tampoch arrossaren velas y acudiren al bisbe de Plasencia.

Lo governador dona l' ordre d' exclausturar la monja.

Com si ho diguéis á la parete.

En cambi lo bisbe ordena en contra, y naturalment, lo mitrat fou l' obehit.

«Va 'l governador á Trujillo pera ferse respectar...»

Y efectivament, no van creurel; perque també hi aná 'l bisbe, y maná, com es de suposar, tot lo contrari.

S' encaran governador y bisbe, y va haberhi un miracle: no van arribar á tirarse res pe 'l cap; pero no 's pogueren entendre.

Insisteix lo governador en que passi la seva, l' arcaide se posa de part de la monja que volia la llibertat; donchs la mitra se 's entrabanca sempre en son camí, y no poden lograr lo que desitjan.

Perden la paciència d' aguantar tanta patxorra las autoritats civils, y acompanyadas d' uns quants guardias idem se dirigeixen al convent.

Donchs la autoritat catòlica s' interposa ab gran aparato de motxiganga mística, y torna á lograr nova retirada del altres, que reculan per no arribar á una batalla campal dintre 'l mateix convent.

Torna novament á insistir á bonas la autoritat civil, y... «naranjas!» li responen que no n' hi ha de cuyts.

Agotats tots los medis persuasius se resolte emplear l' únich que quedava: la forsa.

Se proveheix l' arcaide d' un auto del jutje pera entrar en lo convent, y cap allá s' encaminan.

Trucan: igual que si diguessin Lluissia. No volen obrir.

Llavors porta á terra.

Cridan los de dins; renegan los de fora; amenañan tots; se reparteix algun mastigot al caps pelats de mes agalles; se tiran á terra tantas portas com no 's volen obrir, y al fi troben la presonera monja en un estat que ja no donava per sa vida un xavo moruono.

La treuhen, la tornan á sos pares y ja s' ha acabat la comedia.

«Qué li hauria succehit á qualsevol que, no sent un bitxe, se hagués oposat tan escandalosamente á deixar cumplir las ordres del governador de la provincia!»

No cal dirho. Ja tenia presiur per anys.

Donchs aquí está 'l pot de la confitura.

Mentres los mitrats y tota la gent d' iglesia no sia tractada com qualsevol fill de vehi, se pendrán aquestas llicencias ab qui be 's acomodi.

Y 'l dia que unas quantas il·lustríssimas arrastrin 'grillet per malifetas com las de Trujillo, ja veurán com lo mon se quedarà mes tranquil que un safrejtí d' oli, y la rebia ja no 's desarrullará sino per rarsesa en algun descendent dels antichs ensotanats.

== LA PATRIA ==

Aquí en aquesta nació ahont tot es sinònim ó be equivoch; en aquest país ahont s' adultera desde la *materia* fins á la *forma*; en aquesta terra ahont la hipocresia es la reyna absoluta de las situacions; aquí, donchs, un patriotisme especial inspira á moltíssims aquest extraordinari afany de conservar lo qu' ella n' anomenan la Patria.

«Jo ho crechí per la Patria se transforman en oradors eloqüents; per la Patria deixan á recó la dignitat sustituintla ab la aprenencia; per la Patria s' ofereixen incondicionalment al país en forma de candidatura; per la Patria, en fi, representan qualsevol paper en l' escenari de la opinió pública per insignificant y denigrant que siga.

Es tan inmens l' amor patriòtic d' aquestos

señs particulars, que per ell olvidan fins los debers mes importants.

Es una passió que 's domina per complet y los encega tant que ni veuben lo mal efecte que causa als no tan patriotas (pero mes honrats) aquest sistema d' estimació extremada.

«Oh, la Patria!... Tenir contents á n' ella; satisfes tots sos desitjos á costa de qualsevol sacrifici, encara que siga necessari passar per demunt de la honradés; aixecarli continuament monuments *gastronòmichs* basats en l' ambició y rematats per l' orgull; idolatrarla... velshiaquí l' objecte exclusiu d' aquest femer de patriotas sui generis.

«Qué vol dir que 'ls fills del País hagin de rosegarse 'ls punys, mentre que la Patria d' aquells vagi rumbanta?»

Lo gran fet es conservar la dixosa Patria, tips y plena, deixant apart observacions inútils, suprimint consideracions vanas y errassant obstacles frágils.

«Viva la Patria! aquest es lo crit *subversiu* de tots ells y al cridar aixis s' entusiasman en gran manera, convensus de que no quedarán malament, defendentla ab totes las forsas... de las barras.

«Rebaixar la Patria... ¡may!»

La qüestió es fer bomo pera donarli tota la importancia que requereix á son estat *avansat*.

La Patria va devant de tot y sos *conservadors* la mostran ufans, portant la eskena mitj corva y la ermilla descordada.

«Reparin com tots los patriotas á que 'm referixo fan la cara de *massa-farts* y están entre-gats en cos y ànima á tots los vicis que constan en lo cartell de la *Gran vidassa*, animats sempre per aquella resolució fundada en la indiferencia y exposada en aquell refrá catalá que diu: *qui dia passa, any empeny* y retratada en aquest altre: *qui ha fet avuy farà demá*.

«Primer es la Patria que tot,» aquest es lo lema ó 'l titol qu' encabessa lo gran poema social del present sigle mal anomenat de las *llums*; y dich mal anomenat, perque lo titol mes adequat fora, *lo meu pobre entendre, lo de sigle dels fums*; perque tothom, en general, gasta fums: l' un perque 's pensa ser sabi y es un matxo; l' altre perque fa 'l rich, sent un *peton*; aquest perque 's creu ser un tipo y es un topo; aquell perque 's creu fer gracia y se 'l *ri-fan*, etc., etc.

Torném al assumpto.

Tots los extrems son dolents y, per lo mateix motiu, l' excés d' efecte á la Patria la perjudica, conduhintla moltes vegadas á situació per demés deplorable y *reventadora*, á conseqüència d' *indisposicions interiors*.

Los ingresos a la Patria de sustancias ó géneros sense pagar dret a la cordura, son causa predominant de revolucions internes, que comencen ab ruidos estranys ó confusos y terminan ab xafarranxos de color y olor característafs.

Los mateixos que tant cuidan y miman a la Patria son los que la fan malbe.

No fan altra cosa que mal aversaria fins que arriba a un punt, que la mes petita cosa entorpeix la marxa regular de son método especíalísim de vida, y succeheix molt sovint que no hi ha altre remey pera retornar la Patria a son primitiu lloch de benestar viciat, que fer us d'agents extrangers al únich fi de limpiar arrecomadats y expandir tot alló que fa nosa.

Y no es trist que per culpa dels mateixos protectors de la Patria, siga aquesta víctima la major part de voltes dels abusos de son carinyo bestial!

Y no es mes trist encara que les causants del embutiment de la Patria no siguin apes després para netejarla y hagin de necessitar l'auxilli d'un agent extranger (vulgo purgant) pera la limpiessa de sas interioritats!

La Patria ocupa lo puesto privilegiat que l'hi pertoca y ella es lo móvil de moltíssimas empresas que semblan irrealisables de bon principi y, no obstant, se realizen de cop y volta tant prompte com la veu de sa conservació demana lo que l'hi dona la gana.

Y vinga engraxar la Patria y embafarla ab dolzurats que resultan amargats.

Y vinga fastidiarla y consumirla. Fan lo pensament que pe l temps que s'han d'estar en lo mon, no volen que la Patria de res se queixi.

Ja paga 'l poble.

(Tot per la Patria!)

Vull dir jo tot per la panxa!

PEPE DEL CARRIL

LO GUERRER DELS OUS

Una nit en que la lluna
 ab cara com de burri
 y com si li sabés greu,
 dava l'acomunat vol
 per allí dalt abont encara
 no pagat contribució,
 un guerrer de bona casa,
 mudat del cap ale mitjons,
 al peu d'un festech castell
 estava content, al so
 d'una flauta que tocava
 pe 'ls forats del nas tan sola.
 Però va men de mitj hora
 que nostre guerrer en qüestió
 coplas estava content
 al castell de son amor,
 quan per ell mateix figuó:
 «Recaramba! dorm molt fort
 la filla més gran del Comte,
 del comte del Capdebat,
 y ab aquest ayret que corra
 m'hi posat un siquet ronch.
 Aclarim un xich la veu.—
 Y al dir aixó 'a tregué un ou
 d'un parrell que 's importaven
 a la perrera y jo 'l tochi!
 en menys temps del necessari
 per fer un estornut sola
 se 'l hegué (no 'l estornut,
 ara sola parlo dels ous,
 y tornó a cantó 'ab veu clara
 tres coplas a son amor.
 De abont va obrirse ab furia
 del castell un finestre;
 surti una má y una terrera,
 y gremi aquest trastor,
 davó del damunt del guerrer
 un lloquet tan hepícala,
 que 'l detax que no hi havia
 per «hont» incarlo tan sola.
 Al moment s'obri una porta,
 y mentre lo trovador
 reflexionava paticó
 ab son bany de rovell d'ou,
 va començar una pluja
 de cops de vara, molt forts,
 a anerli a caure a la esquena
 y també entre cap y coll.
 No cal pas dir que 'l trovador
 caygué a terra, y 'l sanch ou
 que tenia, va axalario
 al rebre algun dels molta cops
 que li anaven regalant,
 fins que tregué prou valor
 pera encarrigar a las camias
 va interessant salvació,
 y valent agra a corre
 monniti el col los talons
 fins arribar a sa casa.
 Tot estirapat, brut y sor,
 ab un ull fura de púenjo,
 sense la flauta y sense ous.

LL. MIRLLÉ

Prop de Cáceres hi ha unas minas y en aquestas minas hi treballavan uns obrers que leya nou mesos que no cobraven sos salaris.

Donchs tenen de saber que aquestos impenitents y revolucionaris treballadors han tingut la poca vergonya de reclamar que se 'ls pagues.

«S'ha vist mes gran descaro? Oh increible atreviment dels que professan idees atentatorias a la propietat y a la familia!

«Ells, los miserables, demanan los jornals quan tot just se 'ls devian nou mesos!

Sortí ha tingut la gent de seny que 'l governador hi ha corregut pera conservar l'ordre, que si no... ¡vaya un conflicte! pero ell ho ha arreglat tot fent plegar los treballs de primer entuvi y després... preparant la poderosa argumentació d'algun centenar de bayonetas.

Y que li faasin un nus a la cúa al tal governador.

«Ell podrà no ser capás d'inventar los mistos de teya, pero a resoldre qüestions peludas difícilment cap barber li passaria la ma per la cara ni aleytando.

«Quin president mes barbían pera la Comissió de millora de las classes obreras!

Han tirat tan al dret aquestos últims dias los adolorats de la Patti, que n'hi ha hagut de molt bonas y originals en materias de barbaritats.

Alló de «diva divina, ángel celestial del cel, notas vaporosas y diamantinas, veu aterciopelada y nílida, apostura áurea y portentosa, arranques indefinibles de maravillosos sentimientos, inspiració artistica saturada de fenomenals bellessas,» y tot lo dicionaris de tonterias ridiculas s'ha vist apurat pe 'ls revisteros que buscan fama a cops de bombo.

Fins an afirma que al quart pis no mes valia la entrada tres pessetas, y un altre deva que *La Traviata* es la obra en que está millor la diva... pe 'ls vestits que hi treu y las alhajas que ostenta.

Si seguim per aquest camí, ja estich veyent una revolució en los teatros, y que las empresas anuncian los espectacles del següent modo: «La celeberrima diva de la divinitat divina del mateix Deu que l'ha feta, cantará ab totes las precaucions y voltada de civils, una romana de música celestial ab acompañament de brillants per valor de vint milloons de pessetas.»

A n'aixó sembla que 'ns volen portar los patihistas d'avuy.

No sé quantas vegadas s'ha dit que 'l comte de Xiquena, governador de Madrid, presentava la dimissió, y que després la retirava.

Peró senyor comte, ¡encare no n'te prou dels petardos de dinamita del altre dia!

Home, no 'ns clavi ara petardos de dimissió.

Y aixó que tots li fan llufat!

Ara surtim en que lo tan cacarejat indult ab que s'inaugurá la regencia no es aplicable als primers sublevats de Cartagena, no tence ab ellis mes que comutarlos la pena de mort, als sentenciats a tal pena, per la immediata.

Vaja, que si es apropiat de governs forts lo perdonar, la monarquia a Espanya s'hi aguanta engaxada ab saliva dejuna.

Cinquanta mil homes acaban de cridar-se a las armas per la quinta d'aquest any.

Y si tenim en compte que ab la nova ley de la rifa de personas ara resulta que 'ls que 's redimeixen en diner no son constans en lo número dels que entran en caixa, no resulta exagerat lo dir que aquest any la quinta representarà ser de uns setanta ó vuytanta mil homes.

«Ba! Be val la pena d'aixó y molt mes lo permetens aquest luxe de que 'ns governi una senyora filla de sa casa y nascuda molt mes lluny d'allá abont se fan las arengadas.»

Ja se sab que totes las felicitats tenen de pararse. Poden preguntarho sino a las mares que quedaran sense fills.

La patria del cèlebre Pan y toros torna a anar de puja.

Tres homes se matan a Sevilla disputant a gavinetadas sobre si 'l Chicorro es ó no millor torero que l'Espartero.

Poch després un toro engansa a Lolo, també a Sevilla, y 'l deixa sense esperansas de vida.

Luego en la mateixa provincia s'assessina al alcalde de Camas per qüestions de faldillas.

A n'aixó segurix la mort d'un cabo de la Guardia civil a Lugo a consecuencia d'una forta represió.

Mes tant a Sedella (Málaga) matan un subjecte per haberse pres en serio alló de la sinceritat electoral.

Desseguida treu lo nas una partida de lladres pe 'l Priorat.

Y faig un caixer, ab 38.000 duros, de Salamanca.

Y roban a l'Ajuntament de La Corona.

Y processan al de Villarreal pe 'l mateix delicto.

Y a la presó de Barcelona s'hi descubreix una societat de timadors ab tots los adelantos del dia.

Y a las bolsas d'aquí y de Madrid s'hi organizan estafadas al per major.

Y 'ls robos y las gunyaladas abundan per totes las capitals.

Y 'l cólera 's va estenen pe 'l Mitjidia d'Espanya y per la provincia de Cáceres.

Y 's parla del equipo de boda de la infanta Eularia, de la partida de la reyna y de las próximas eleccions.

Tot aixó en un mateix dia.

Com se coneix que 's troban en tota sa grandiositat, espléndides y magnificencia la gloriosa monarquia de nostres avis!

Lo dimars d'aquesta setmana va donarse una funció en lo Teatro Principal a benefici de la companyia de opraeta que actuaa en aquell coliseu, y que ha sigut miserablement enganyada y estafada per qui 's va treure d'Italia.

La funció anava dedicada a la divina diva (1) Patti, y sos companys d'ofici van regalarli y guarinirli un parell de palcos pera que lluhis la de las fenomenals bellessas.

Se tractava de veure si 's podrian arregar diners pera tornar a sas llars aquells poch atonats artistas, y ningú mes indicat que la Patti, que ab sa vinguda ha influhit no poch en la desgracia de sos colegas, pera ajudar a una obra tan filantrópica.

Voler saber nostres llegidors quin sacrifici va fer la diva dels trescents mil duros de brillants pera fer *La Traviata* y 'ls xexanta mil rals per funció.

Donchs de la dedicatoria, dels palcos, dels adorns, dels obsequis, de la delicadesa de sos companys, y de tot plegat, va donerne... un bitllet de vint duros que tira a la safata.

Ab aixó ja n'hi havia prou pera anar tota la companyia plegada... al Poble Nou.

Com es que 'ls fabricants de bolados Patti no posan en lletres de motllo aquest rasgo de espléndidesa del seu (!) ángel celestial del cel?

Dimecres a la tarde fou fusellat a Cartagena lo jefe de la sublevació del castell de Sant Julia d'aquella ciutat.

Un mártir mes de la Libertat, sacrificat pe 'l govern del lliberal Sagasta.

Y un altra prova de que la monarquia española necessita la sanch dels patibols pera aguantarse.

A Fransa tractan de fer sortir de la nació a tots los que 's diuhen prínceps de las familias que pretencen aquell trono.

Me n'alegro.

Ja es hora de que 's comensin a tornar las pilotas als canallas que creuhen que 'ls pobles son patrimoni de las familias dels bandolers de corona.

En lo programa de las festas del carnaval de Vilanova hi figura un discurs del primer ministre de S. M. lo Noy de Tona.

Estich segur que aquest discurs serà de molt mes profit als vilanovins que tots los de nostres pares de la patria.

En primer lloch, s'hi divertiran.
Y luego podrán estar seguros de que aquell ministre no tractarà d'enganyarlos.
Lo qual dista molt de poder assegurar-se tractantse dels de Madrid.

A Cartagena may poden estar tranquils.
L'altre dia van dispararse molts tiros desde un fort, y encara no s'ha pogut saber del cert quina fou la causa.
Ab tants cataplasmas, molt serà que aviat no rebenti la llaga.

Lós esquerrans tornan a parlar de la espasa d'en Lopez Dominguez, y recordan que ha estat a Alcolea, y anyadeixen que si convé tornarà a desenvanyarla en defensa de la patria y de la llibertat.

¡Qui no t'conegui que t'comprí!
Aquesta espasa ja es esputada, y no mes serveix pera veure si s'clava en algun tros de turró.

Acaba de morir a Madrid lo que fou director y propietari de nostre apreciat colega *El Centinero* D. Lluís Maraver y Alfaro.
Nostra mes sentida expressió de sentiment enviém a la atribulada familia del difunt.

En Joseph Barbany (*Pepet del Carril*) acaba d'enllestar un monòlech que porta per títol *Si senyors*, y que aviat s'estrenarà en un dels teatros d'aquesta ciutat.

No cal dir que li desitíem bon exit; y si aixís es, com crevem, adelantem la promesa de donar-ne a conveix algun fragment als llegidors de *La Tramontana*, en la següent de que nostre amic no 'ns farà quedar malament.

Lo ministre de Foment, en la mateixa *Gaceta de Madrid*, ha acceptat la dimissió d'un alt emplegat que ni havia somiat en dimitir.

(Si 'n fan fer de ridiculesas la aglomeració de pretendents!

Una manifestació d'uns 2000 obrers s'ha fet a Vilanova y Geltrú demanant pa ó feyna.
Sí, podéu xiular, si las autoritats no volen beure.

¡Ves qui es que s'capica ab totas aquestas *triquinyuelas*!
Ara s'té de pensar en si la reyna parirà zicó ó mossa.

Un altre revistero *patihista* veig que també assegura que va gastarse tres pessetas per anar al quart pis del Principal a sentir a la *diva*.

Deuria gastársela en fil pera curirse la mà-nega.
Que s'veu qu'encara la té molt ample.

FATALITAT

L'atzar fa que neixi en los camps de la Arabia un sèr al qu'ensenyan d'aymar molt a Ala, y aixís que comensa d'entendre las cosas ses paraus li explican lo seu poder gran.
Lo fill, que venia ab anhel a sua pare, segueix ab carinyo lo qu'ells li han marcat, mes desde llavors l'Infern terrolich l'espera ab mil forces y etern fogueral.

A casa d'un carcas hi neix ple de nyonya un any com un toro, dels ferms, roig y gros; ses paraus li ensenyan l'art nou-católich y l'posan al mando d'astuta capellana.
Lo noy tan progress que sols va als rosseris, sovenes y misses las faltes purgan; y anant ab D. Carlos l'espanta una bala y olor fent de marter va al Cal de Bondat.

Artur GUARDI TORNER

ANUNCI

Cantante de profecia, cansada de tant cantar, un senyor rich vol trobar que la ocupi tot lo dia.

Un tal Francisco Barraynas, vingut fa poch de Girona, desitja trobar una dona per ferli totas las feynas.

A. SALASERT

Si no mira de pendre algun calmant lo capitá Menaya dels ensotanats de La Bisbal, es fácil que 'l millor dia Jongui un disgust a sos mansos feligresos rebentant com una cigala.

Es lo cas que alguns ministres protestants han agalat la latters d'anar a fer predicats cant tots los dijous a La Bisbal, y siga per curiositat, siga perque agradin mes ó menos sas doctrinas, ó siga per lo que s'vulga, lo cert es que la gent acut molt mes a las funcions dels protestants que al teatro místich dels católichs.

En Joan Gros aixó no s'ho pot acabar, y furia pica de peus y a mossega las mans y se estira la cabella, pensant que per aquest camí se li está calant foch a la menjadora espiritual, y que 'l millor dia s' veuria obligat a penjar la sotana a la figura pera espantar aquella, y per guanyarse las garrolas anar a ca'n Marjanedas a tirar un carretó dels que treginan lo fanch pera fer las rajolas.

Y tant es lo que s'colutisma y pert l'oremus pensant en la ingratitude de sas ovelles, que no la gavres dias va arribar al ridicul y deplorable extrem de no voler una caritat mensual que per los pobres católichs feya un senyors ahionada als protestants y coneguda per La Tintorera, demostrant aixís lo malarcat prebere que prefeix que 'ls seus pobres se morin de gana a que sigan socorreguts per personas que no combreguin ab las rodas del seu molí.

També van tenir molta brinquina a las sagristias pera resoldre si per la festa de la germanadat de Sant Sebastiá deixarian anar al *Sabater Coix* ab la bacina per la iglesia a arreplegar quartos, puig que 'l tal Coix es dels que no volen cap mel als protestants, importantll mes l'anar a fer saquets que totas las religions, y aixó en Joan Gros no pot aguantarho de cap modo.

Altres tonterias ó intemperancias ha fet lo tal senyor capellá a que 'ns referim, pero per avuy ja li habem picat prou la cresta, prometentli que si continúa ab sas intemperancias y ximplerias, tindrem lo gust de passejarlo *ad majorem Dei gloriam* per aquestas enclericalladas columnas de *Mal Temps* de La Tramontana, que tant donan que sentir als enganya-animes de tots colors y categorias.

Ab aixó, senyor Joan Gros, ja ho sab; may cap mala estona li derem, si es mes persona y no fa tant lo taló.

A Ripollet hi ha un ruch negre que brama tota mena de pestes contra 'ls liberals, y diu que sols ell y tots los que com ell vesteixen son los verdaders democratas y 'ls únichs que volen lo be de totthom.

¡Pero qué hi farem!
Brams de rector ja no arriban als pobles.

Segons llegim en nostre apreciat colega *El Republicano*, de Salient, en aquella vila hi ha hagut un en qual se li ha entrevessat pitjor que uns espina al coil nostre misteriós viatge titolat *De Salient a Igualada y vice-versa*, y diu que llessa grans bravatas contra son autor per la venjança que espera pendren.

¡Aparteu las criaturas!
Pera mes informes dirigirse al rector de la propia vila Joseph Esquerra, que té unas extraordinarias magnificas, que 'ls podrà convidar a pendre una copa de *Rosa* y a menjar *Coca encracada*, si es que ab ell volen passar lo rato.

Continúan per tot las crisis de feynas y la miseria dels obrers.

Poden consolarse pensant ab los millons que reuniran la infanta Eularia y l' infant Anton, y recrearse llegint las llargas llistas de robas y albas ab las quals se podria aliviar tantissima miseria sens que als nuvis tingués de ferlos cap falta.

Tan sols ab lo que 'l clero 'n menja de cassaments d'aquestos, podria acabar-se la gana de molts families d'obers sense feyna.

EPIGRAMAS

—Deixam lo vano, Maria, que la callo' esperant.
—Ves, hoy, a enganyar' a te tra me 'l ves retrera' en mai dia y no 'l vull deixar per ra.

J. BOWELL

ABORIAS

CONVERSA

—Val venir ab lo Ramon, senyora Rosa!
—Y a quin puertó van!
—Alla about ja li he dit.

J. MURRY

XARADA

Tinch la pluma a la ferreteria per fer aquestes xarades, que crech que sera encortada per 'l mes tonto y mes tronera. La primera es musical y la segona també, y 'l tot molt temps se veig al Teatro Principal.

M. GARDÓ

ENDEVINALLA

Tinch cap y no sach persona, tinch punta y no sach espasa, entro y surto, no de casa. Lector, troba una estona.

RICH NABBY

AGENTIGRAFO

Cada any, si ser sent Eulait, tal un galí, y tuch foga!

EDUARD SALLÉ

GEROGLIFICH

36
K T
I
P SS
D

PEPET DEL CARRIL

SOLUCIONS

EN LAS COLUMNAS DEL NÚMERO PASADO.
XARADA: — Amor.
MUSICAL: — Ramon. Rím. Rom.
AGENCIADO: — Copa. Foco.
GEROGLIFICO: — Per ayguas bonas Olot.

Troquele LA ACADEMIA. Ronda de la Universidad, 6. Barcelona

DE SALIENT A IGUALADA

VÍCE-VERSA

VIATJE MISTERIÓS

D' UN PASTOR Y UNA DONZELLA

Forma un bonich folleto de setze planas-molt plenas de letra espessa y menuda, y va il·lustrat ab gran número de ben intencionats dibuixos.

PREU UN ral

Se ven en tots los kioskos de la Rambla y en las casas de nostres corresponzals.

ESPECTACLE NACIONAL

Núm. 246

LA TRAMONTANA

Fig. 4.

Tots hi corren alelats

Per voler ser diputats.